

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๓(บ่าย)

เขาวาหลงตายกับการเมือง

หยุด ไม่ต้อง มหาเถรเถร อะไรแหละ เข้าใจ เอาวางลงอย่างยุ่ง เถรเถรแระ
อะไร มาเห็นหน้ากันก็ เถร แล้ว พอเย็บเราเข้าใจทันที ไม่ยุ่งด้วย สะเปะสะปะไม่มี
หลักมีเกณฑ์ไม่เล่นด้วย ต้องมีหลักเกณฑ์แสดงออกมา ศาสนามีหลักมีเกณฑ์ โลเลโลก
เลิกทำสู่มี่สู่มี่ทำอย่างชาวพุทธของเราเป็นอยู่ทุกวันนี้เป็นอย่างนั้นเอง เพราะฉะนั้น
เมืองไทยถึงจะจม เพราะไม่มีแบบไม่มีฉบับอะไร ใครชอบอะไรก็ทำตามความชอบใจ
ส่วนมากความชอบใจเป็นเรื่องของกิเลสตัณหาจุดลากกลางทางต่ำ ๆ โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว
เวลานี้เมืองไทยกำลังจะจม เพราะความฟุ้งเฟ้อเห่อตามกัน วิ่งตามกัน ไม่ได้คำนึงถึง
ความผิดถูกชั่วดี ความเสียมันเสียไปเรื่อย ๆ เพราะความผิดของเราที่ทำไม่มีหลัก
เกณฑ์นั้นแหละ

นี่พอมาก็ อาจารย์เย ปมาเทน มันหมายความว่ายังไง อาจารย์เย ปมาเทน เราเรียน
น้อยเราแปลไม่ได้ แปลให้ฟังหน่อยนะ อะไรมีแต่เรื่อง อาจารย์เย มองเห็นหน้ากันปาก
ทุงนา อาจารย์เย แล้วมันอะไรกัน หาเหตุผลไม่ได้ นี่ละศาสนาเวลานี้ไม่ได้มีติดในชาว
พุทธเรานะ มีก็มีแบบที่ว่ามันแหละ อาจารย์เย นี่ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร มีหลักมีเกณฑ์
อะไรบ้าง อาจารย์เย ว่ามาซินะ นี่มีหลักเกณฑ์ทุกอย่างนะที่อธิบายให้ฟังนี้ ไม่ได้ทำเล่น ๆ
นะ พระพุทธเจ้าไม่ได้ทำเล่น ทำจริงจนเป็นศาสดาเอกของโลก ธรรมประกาศสอนโลก
เพื่อความเป็นคนดีจนกระทั่งถึงชั้นเลิศเลย มีแต่ธรรมพระพุทธรเจ้า กิเลสมีแต่ลากถูกลง
ไป ลากเข็นลงไปให้จมลง ๆ นี่คือเรื่องของกิเลส

เวลานี้พวกเราพวกจุมูกขาด ให้กิเลสมันจุดมันลากจุมูกจนจะไม่มีเหลือแล้ว
เวลานี้ ยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวว่าถูกลากถูกลงตม้ต้นจากกิเลส ของจริงพระพุทธรเจ้าทรงประกาศ
ล้นโลกมาเป็นเวลา เฉพาะองค์ปัจจุบันนี้ ๒,๕๐๐ กว่าปีไม่ค่อยมีใครจะสนใจอะไรเลย
ไม่ได้ว่าประชาชนญาติโยม แม้ที่สุดพระก็แบบเดียวกัน หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ เพราะ
ไม่ได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ทรงสอนไว้นั้นซี มันถึงโลเลไปตาม ๆ กัน ถ้ามพระก็ไป
แบบโลเล ถ้ามโยมไปแบบโลเล ศาสนาได้มามีแต่ความโลเล ความโลเลคือเรื่องของ
กิเลสแทรกศาสนาไม่รู้ไหมละ มันไม่ได้ของดีของดีอะไรมาติดตัวของชาวพุทธเรา

นี่พูดจริง ๆ เราสลดสังเวชนะสอนโลก ก็จับก็แกะก็ต้องไปอย่างนั้นแหละพวก
กอมูตรกอมูตร กิเลสฉาบทาเอาไว้หมด แต่ตรงไหนมีแต่กอมูตรกอมูตร ทีนี้สิ่งสาระ
ที่มีแทรกอยู่ในกอมูตรกอมูตรยังมีอยู่ ก็ต้องทนไปจับไปต้องไปอะไร เหม็นก็ทนเอา
เปื้อนก็ทนเอา เพราะยังมีสาระสิ่งที่เป็นสาระยังมีแทรกอยู่ในกอมูตรกอมูตรนั้น ถ้า

หากมีแต่กงมูตรกงคูถถ่ายเดียวแล้วปิดทันทีเลยไม่สนใจ แต่น้ำมันก็มีสิ่งที่เป็นสารประโยชน์แทรกอยู่ในนั้น คือคนดียังมี มันไม่มีแต่แบบเลว ๆ ร้าย ๆ ที่ทำลายโลกทำลายชาติอยู่เวลานี้โดยถ่ายเดียว คนดีของดียังมีอยู่ เพราะฉะนั้นจึงได้ต้านได้ทานได้แยกได้แยะออกให้เห็นอยู่อย่างทุกวันนี้

อย่างหลวงตาบัวนำพี่น้องทั้งหลาย ก็คือแยกคือแยะออก ที่มันสกปรกโสภณจนเกินเหตุเกินผลแล้วก็ปิดมันออกไม่ยุ่งพวกนี้ คัดเอาของที่ดีออกมาใช้ ผู้ที่ต้องการของดีมีอยู่ ให้นำคตินี้ไปพิจารณาปฏิบัติตนเพื่อความเป็นคนดีตามธรรมนี้แล้วจะเจริญรุ่งเรือง นี้เรียกว่าสิ่งที่เป็นสาระยังมีแทรกอยู่ แทรกอยู่ในนั้น เราสอนโลกทุกวันนี้เราไม่ได้หวังอะไรนี่นะ มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ เต็มสัดเต็มส่วน มันจะเหม็นคลุ้งทั่วแดนไทยเราก็อุดสำห้เข้าไปแตะไปจับไม่ต้อง เหม็นก็ทนเอา เป็อนก็ทนเอา เพราะสิ่งที่เป็นสาระยังมีแทรกอยู่ในกงมูตรกงคูถ ไม่ได้มีแต่กงมูตรกงคูถอย่างเดียว ถ้ามีแต่เหล่านี้มันจมไปแล้วก็ปล่อยเลย อย่างคนตายเหล่านี้ไปหาอะไรมัน ยังมีดีอยู่ยังหวังที่จะหายจากยาจากหมอยุ่ก็ต้องบำรุงรักษากันไป ถ้ามันตายเสียจริง ๆ ไม่มีใครไปยุ่งแหละ เตรียมแต่โลงใส่มันเท่านั้น

อันนี้คนดียังมีอยู่ กระเสือกกระสนกระวนกระวาย ยังไม่ตาย ยังมีชั้นดียังมีความหวังอยู่ก็จุดก็ลากกันไป ที่มันจมไปเลยด้วยความไม่รู้จักบาปจักบุญ หนาแน่นเกินประมาณแล้วก็ปล่อยเลย มอบให้ยมบาลเขาไปเลยเราไม่ยุ่ง สิ่งที่อยู่ในวิสัยของหมอของยากก็ยุ่งกับคนไข้ ที่ตายไปแล้วก็มอบไปเลย มันก็มีชั้น ๆ อย่างนั้น โห เราสลดสังเวชนะเราช่วยโลก เราไม่ช่วยเล่น ๆ นี่นะ พี่น้องทั้งหลายเห็นไหมหลวงตาออกสนามเพื่อช่วยชาติบ้านเมือง อ่อนแอต่อแท้ที่ไหนพิจารณาซิ นี่ละภาคปฏิบัติเอามาจากการปฏิบัติรอดเป็นรอดตาย เรียกว่าเดนตายมา

เราปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมตามทางของศาสดา เพื่อมรรคผลนิพพาน เอาอย่างสุดเหวี่ยงเลยเถียว หลังจากได้รับโอวาทจากหลวงปู่มันเราเป็นที่ถึงใจแล้ว ที่นี้ก็ถึงใจในการสละชีพเพื่อมรรคเพื่อผลนิพพาน เรียกว่าเฉียดสลบ แต่เราไม่เคยสลบก็บอกไม่สลบ หากเฉียด ๆ พระพุทธเจ้าสลบถึงสามหน เราไม่ถึงขั้นสลบแต่เฉียด ๆ มาตลอด คือเอาชีวิตเข้าแลก ๆ เอาอย่างจริงอย่างจ้งเป็นตายไม่ว่า ไปพักอยู่บางหมู่บ้านเขาตีเกราะประชุมผู้ใหญ่บ้านเขา ที่เราเป็นอย่างนั้นเราเป็นอยู่เรื่อย ๆ ไปที่ไหนเราก็ปฏิบัติอย่างนั้นนี้ แต่บ้านไหนที่เขาไม่ตีเกราะประชุมก็บอกเขาไม่ตี สำหรับบ้านนั้นเขาตีเกราะประชุมจริง ๆ ประชุมลูกบ้าน

ตีเกราะประชุมให้ลูกบ้านมาประชุมแล้ว เอ้า ใครจะว่ายังไง ฟังซินะ พระองค์นี้มาอยู่กับเราไม่ทราบว่ากี่เดือนแล้วนะ นาน ๆ เห็นด้อม ๆ มาบิณฑบาตที่หนึ่งหาย

เสียบ ๆ นี่ก็หายไปนานแล้วไม่ทราบตั้งแต่เมื่อไร จนป่านนี้ไม่เคยเห็นออกมาบิณฑบาตเลย ท่านไม่ตายแล้วหรือ ผู้ใหญ่บ้านประชุมลูกบ้าน พวกเรากินวันละสามมื้อสี่มื้อยังทะเลาะกัน นี่ท่านตั้งแต่มาอยู่นี้ไม่ค่อยเห็นมาบิณฑบาตเลย หลายวันเห็นด้อมมาที่หนึ่ง ๆ ไปดูซิ แต่เขามีข้อแม้ข้อหนึ่งว่า เวลาไปนี้ให้ระวังหน่อยนะ พระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดา เป็นมหานะ เตียวไปดีไม่ดีท่านจะเขกเอานะ เขาเตือนลูกบ้าน ก็หลังไหลเข้ามา นี่เรายกตัวอย่างย่อ ๆ

คือไม่ฉันทัน การฉันทันมันเพิ่มพูนกำลังทางกิเลสตัณหามากขึ้น ๆ ความเพียรก้าวไม่ออก ตัดทางอาหารลง อาหารนี้เป็นทางของกิเลสตัณหา เมื่อตัดทางนี้ลงธรรมะก็ดีขึ้น ๆ ได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องอดเรื่อย ธรรมะขึ้นเรื่อย กำลังวังชาร่างกายของเราอ่อนลง กามกิเลสเป็นต้นมันก็อ่อนลง ๆ ธรรมะก็ดีขึ้น ๆ เมื่อเห็นผลในทางธรรมด้วยการอดอาหารอย่างนี้แล้วมันก็พุ่งของมันเรื่อย ๆ บางวันมันจะไปไม่รอด ได้พิจารณาเจ้าของเอง จะไปถึงไหมหมู่บ้านเขา คำนึงคำนวณ ถึงขนาดนั้นไปถึงกลางทางไปไม่ไหวแล้ว ต้องไปนั่งเสียก่อน พักแรมได้กำลังแล้วออกไปบิณฑบาต มันจะตายเสียจริง ๆ ก็ไปสักวันหนึ่งพูดง่าย ๆ วางั้นนะ พอฉันพอได้กำลังบ้างแล้วที่นี้มาแล้วหยุดเลยไม่เอา เร่งใส่แต่ความเพียรตลอด ๆ

นี่ละความบึกบึนจะเป็นจะตายไม่ว่า เป็นอย่างนี้มาตลอดตั้งแต่เริ่มออกปฏิบัติขึ้นเวทีเป็นเวลา ๙ ปีเต็ม มีแบบนี้ทั้งนั้น เราไปคนเดียวไม่ได้เอาใครไปด้วย มันไม่สนุก พัดกับกิเลส ถ้าไปสององค์เป็นสององค์ สามองค์เป็นน้ำไหลบ่า ๆ มันไม่พุ่งช่องเดียว ถ้าเราไปคนเดียวอยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็เท่านั้น เราเอาเราเป็นเกณฑ์เลย ถ้ามีเพื่อนมีฝูงไปด้วย อันนี้ยังไม้อันนั้นมีความรู้สึกยังไง ความรับผิดชอบกันในสังฆาตญาณจะต้องมี ที่นี้ก็เลยอ่อนทางความพากเพียร ไม่เต็มกำลัง เพราะฉะนั้นจึงไปแต่องค์เดียว ๆ เรียกว่าเฉียดสลบไปเรื่อย ๆ แหะเรา มันจะเป็นจะตายจริง ๆ

นั่งก็ฟาดเสียจนกระทั่งกันแตก ฟังซิพี่น้องทั้งหลายฟัง นี่พูดเล่นหรือนี้ นำชาติบ้านเมืองเราทำเล่นหรือ เวลานั่งภาวนาฟาดนั่งตั้งแต่ยังไม่มืดบางวัน โนนวันใหม่ตะวันโผล่ขึ้นมาทำไหนทำนั้น ไม่ว่าปวดหนักปวดเบา เอ้า ทะลักออกเลย นั่นฟังซิเด็ดใหม่เด็ดเพื่อความดีไม่ได้เด็ดเพื่อความชั่ว เด็ดเท่าไรยิ่งดี เด็ดดีเด็ดเท่าไรยิ่งดี เด็ดชั่วเด็ดเท่าไรยิ่งเลว นี่เราเด็ดเพื่อดี นั่งฟาดเสียบางวันยังไม่มืดนั่งแล้ว ไม่ให้เคลื่อนไหวไปมาที่ไหนเลย เรานั่งขัดสมาธิทำเดี่ยว เอ้า ปวดหนักออกเลย ปวดเบาออกเลย ไม่มีข้อแม้ที่ว่าเว้นแต่ปวดหนัก เว้นแต่ปวดเบา ถ้าเวลาจะตายจริง ๆ มันจะหาอุบายออก โอ๊ย ปวดเบา เตียวปวดหนัก ไม่ให้ไป เอ้า ปวดให้ทะลักออกนี้เลย โนนฟังซินะเด็ดใหม่พี่น้องทั้งหลายฟังซิ

ก่อนที่เรามาเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายเราดำเนินมาอย่างนี้ ใครเชื่อไม่เชื่อก็ตาม แต่เราทำอย่างนี้เราพูดได้เต็มปากของเรา ถึงขนาดนั้นนะ ที่นี้เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว ถ้าหากว่ามันปวดหนักก็ดี ปวดเบาก็ดี ให้ออกเลย เราจะไม่ลุกไปถ่าย ตั้งแต่เป็นเด็กมันชี้ใส่ตักแม่มาสักกี่หนแล้วใช้ไหมล่ะ ไม่ว่าเยี่ยวว่าขี้ มันชี้รดเอาตักแม่เป็นถาดมานานเท่าไรแล้วเด็ก นี่โตขนาดนี้เวลาลุกจากที่แล้วไปถ่ายไปชักไปพอกไม่ได้แล้วตายเสีย อย่าให้มันหนักศาสนา ไม่ลุก เอาเลย แต่ก็ไม่เคยปวดนะปวดหนัก ส่วนปวดเบาที่ว่าปัสสาวะไม่มีแหละ เพราะเหื่อนี้มันไม่ใช่เหื่อนี้ มันยางตาย ออกหมด มันจะเอาปวดปัสสาวะมาจากไหน ส่วนปวดหนักอาจมีได้แต่ไม่เคยมี ถ้ามีก็ต้องทะเล่อกจริง ๆ

ข้อแม่ไม่มี เป็นอย่างนั้นแล้วเด็ด ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย เวลาปฏิบัติตัวเองปฏิบัติเด็ดขนาดนั้นนะ พูดให้ใครฟังเขาจะไม่เชื่อเพราะเขาไม่เคยทำ เขาไม่เชื่อเราก็เชื่อเรา เพราะเราเป็นผู้ทำเอง มันก็เท่านั้นเอง ไม่ขัดไม่แย้งกัน เขาไม่เชื่อเรา เราเชื่อเรา เพราะเราทำเอง เขาไม่ได้ทำเขาก็ไม่เชื่อก็มีเท่านั้น เวลาปฏิบัตินั่งฟังกันแตก เป็นยังงี้ถึงกันแตก นั่งวันนี้ตลอดรุ่ง เอ้า เว้นไปสองสามคืนนั่งอีกตลอดรุ่ง ๆ เก้าคืนสิบคืนไม่หยุดไม่ถอย ที่แรกกันมันก็ออกร้อน คื่นแรก ๆ อออร้อน ต่อมาพอง หลังจากพองแตก หลังจากแตกเลอะ นี้ละกันแตกแล้วเลอะเลย ไม่ถอยนั่งภาวนา ฟาดจนหามรุ่งหามค่ำ ๆ มุ่งแต่อรอดแต่ธรรมมรรคผลนิพพานอย่างเดียว เรื่องเหล่านี้ไม่มีปัญหา ฟังเอาซิ

จิตไม่มาเป็นอารมณ์กับสิ่งเหล่านี้ยิ่งกว่ามุ่งต่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียว จิตมันพุ่งอย่างนั้น เพราะฉะนั้นมันถึงได้เอากันได้ ถ้ามันถึงขั้นควรจะสลบมันอาจจะสลบได้ แต่นี้ยังไม่ถึงขั้นสลบเราก็บอกไม่สลบ เป็นแต่เพียงว่าเฉียด ๆ นี่ปฏิบัติมา นี่ละเหตุคือข้อปฏิบัติ ปฏิบัติหนักขนาดไหน เวลาผลได้มาเป็นที่ฟังพอใจฟ้าดินถล่ม ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้วพูดเล่นเมื่อไร นั่นละผลที่เป็นที่ฟังพอใจสุดยอดจากการปฏิบัติอย่างเด็ดขาดของเรา ได้มาแล้วก็มาแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกเต็มกำลังความสามารถ เราจึงไม่ได้หวังอะไรจากใครทั้งนั้น เราพอทุกอย่างแล้วด้วยการสอน แล้วเป็นยังงี้อ่อนแอไหมสอนพี่น้องทั้งหลาย ท้อแท้อ่อนแอเหลวไหลไหม

นี่ดูชาวพุทธเรามีแต่เหลวแหลกแหวกแนว ไม่มีใครสนใจกับอรรถกัณฑ์ธรรมที่จะทำตัวให้เป็นคนดีบ้างเลย มันไม่มีขอบเขตอะไรเลย แล้วบ้านเมืองของเรามันก็จะจมด้วยความไม่มีขอบเขตนี้จะเป็นอะไรไป ต้องมีการปฏิบัติรักษาตัวชีวิตถ้าอยากเป็นคนดี นี่วันไหนก็ปล่อยเลยตามเลยตั้งแต่ตื่นเช้าถึงยันค่ำ ปล่อยเลยตามเลยตลอดทุกวัน ๆ แล้วมันจมไปมากขนาดไหน จนกระทั่งถึงวันตายไม่มีอะไรจะจมไปอีกแล้ว มันจมไปหมดแล้วตั้งแต่ยังไม่ตายจะว่าไง อย่างนั้นซิความไม่มีขอบเขตเหตุผล ทำตามอำเภอใจอยากอะไรก็ทำตามความอยาก ๆ ไม่ได้คิดว่าความอยากนี้ผิดหรือถูกดีชั่วประการใด

เลย คนเรามันก็หาที่ยับยั้งซึ่งตัวไม่ได้ เมื่อไม่มีเหตุผลเป็นความดีความดีเข้าสกัดลัดกันไว้แล้ว มีแต่ความชั่วไหลทางเดียวจบไปเลย ไม่มีทางคืนะ

นี่ละศาสนาทำนองสอนมีหลักมีเกณฑ์อย่างนั้นนะ ท่านไม่ได้มาสอนลอย ๆ พอที่จะทำอะไรก็ลอย ๆ ทำอย่างสะดวกสบาย สบายก็มีแต่เรื่องกิเลสทั้งนั้นสบาย ลากคนลงนรก สบายมากกิเลสลาก ไม่ได้ลากยากเหมือนธรรมลาก ธรรมลากนี่ โห้ย มันลำบากลำบากนะ ถ้าลากเข้าไปทางจกรมผู้ที่เดินจกรม ลากเข้าทางจกรม อันหนึ่งมันก็หมุนไปหาหมอน มันห้วงหมอน ถ้าจะไปจริง ๆ ก็เอาหมอนมัดติดคอเสียก่อนซี นั่นเห็นไหมเวลาธรรมจะลากให้เข้าทางจกรมเพื่อแก้กิเลสนะ มันยังบอกว่าห้วงเสียห้วงหมอน ถ้าไม่ให้ห้วงจะทำยังไง ก็เอาเสื่อมามัดติดหลังติดคอไปด้วย ไปเดินจกรมหย็อก ๆ ทั้งโจกทั้งวังสัปปหังกกัน ยืนอยู่ทางจกรมก็เหมือนหัวตอ สติไม่มีปัญญาไม่มี เลยไม่เป็นท่าเป็นทาง นี่เวลาธรรมลากไปสู่ทางอรรถทางธรรม กิเลสมันลากลงเสื่อลงหมอน สู้อุบัติความซี้เกียจซี้คร้านความท้อแท้อ่อนแอเหลวไหลโลเลไปตลอดเวลา แล้วหาความดีมาจากไหนมนุษย์เรา

เราต้องพีดกันอย่างเต็มเหนี่ยวซี มันซี้เกียจเราขยันดัดกันอย่างนั้นซี อย่างที่ว่านั่งตลอดรุ่งใครจะอยากนั่ง กันแต่ใครจะอยากแตก มันเจ็บแทบเป็นแทบตายกว่ากันจะแตก เอ้า แตกก็แตกถ้ากิเลสไม่แตกเราไม่ถอย เราจะเอาให้กิเลสแตกอย่างเดียว เห็นไหมละมันถึงพีดกันได้ซี กำลังวังชาต้องสู้กัน เพื่อความเป็นคนดีต้องมีสู้บ้างนะเวลานี้บ้านเมืองของเรากำลังเหลวไหลมากทีเดียว มีแต่เสี้ยนแต่หนามมีแต่ฟันแต่ไฟ มีแต่เปรตแต่ผีกินบ้านกินเมืองกัดตับกัดปอดประชาชน

พี่น้องชาวไทยเราดับปอดไม่มีในตัว แต่ท่องยังมีพุงยังมีก็หิวก็โหย ต้องวิ่งเต้นแผ่นกระโดดกระเสือกกระสนกระวนกระวายหาอยู่หากินเพื่อใส่ปากใส่ท้อง แม้ดับปอดถูกเขากินกินหมดแล้วก็ตาม แต่พุงยังมีอยู่ก็หิวก็โหยก็ต้องวิ่งซี คนไม่ตาย ดับปอดหมดไปแล้วแต่พุงยังอยู่คนยังไม่ตายต้องวิ่งเต้นชวนชวาย กระเสือกกระสนกระวนกระวายด้วยความอยากความจน เห็นไหมทั่วประเทศไทยเวลานี้ อะไรก็มีแต่ความอยากความจนเห็นไหมละ นี่ละเรื่องกิเลสมันกลืนเป็นอย่างนี้นะ

ผู้กินก็กินไม่หยุดไม่ถอย กินจะเอาให้ล้นฟ้าล้นแผ่นดิน ตะกละตะกลาม นั่นละคำว่าตณหาจึงไม่มีคำว่าพอ ได้เท่าไรไม่พอ เอาจนตายก็ไม่พอ ตายแล้วเขาไม่ได้เอาสมบัติเหล่านั้นที่ได้มาด้วยความตะกละตะกลามไปเผาเนะ เขาเอาพินนั้นแหละเผา อย่างนั้นก็ตามมันไม่สนใจ ขอให้เขาได้ชมว่าคนนี่เขามั่งเขามี เขามียศถาบรรดาศักดิ์สูง เขามีเงินทองข้าวของมาก เขาชมเพียงลมปากเท่านั้นก็พอใจ กิเลสมันชอบยอ เพราะเหตุไรจึงชอบยอ กิเลสบกพร่องตลอดเวลา ต้องได้ส่งเสริมต้องดันกันขึ้นตลอด เพราะฉะนั้น

โลกจึงชอบแต่การยกย่องสรรเสริญ ความนิทาเพื่อเหตุเพื่อผลเพื่อความดิบความดีนี้ ไม่สนใจ เขาตำหนิว่าไม่ดี แก่ชัถ้าเราเป็นธรรม ต้องแก่ อันนี้มันไม่สนใจไปเคียดให้เขา ไปโกรธให้เขาด้วยเข้าไป นี่ละกิเลสตัดสันดานสัตว์โลกเรา ชาวพุทธเรานี้สำคัญมากนะ

เราจึงอ่อนใจมากในการแนะนำสั่งสอนโลก เราทนเอา เอ้า เหม็นก็เอา ก็จับก็ ต้องก็สัมผัสสัมพันธ์ ทั้งเหม็นทั้งติดไม้ติดมือ เหม็นจุมูกก็เหม็น เรื่องสกปรกเหล่านี้มัน เหมือนกองมูลตรอกคูที่เราไปแยกไปแยะ การแนะนำสั่งสอนวิธีการต่าง ๆ เหล่านี้เป็น การแยกการแยะ เหมือนกับว่าไปจับไปตอง มันก็เหม็นคลุ้งมาถึงเราก็กระทบกระเทือน ดีไม่ดีเขาว่าหลวงตาบวชนี้ไปยุ่งกับการบ้านการเมือง ถ้าไม่ยุ่งเปรตมันจะกินหมดเข้าใจ ไหมล่ะ สมบัติเหล่านี้เป็นสมบัติเขามีเจ้าของ คนทั้งชาติมีเจ้าของ ศาสนาเป็นเจ้าของ อันใหญ่โตที่ปกครองคนทั้งชาติ ทำไมเมื่อเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัตว์โลกแล้วจะไม่เกี่ยวข้องกับพวกสกปรกโสภณมมืออย่างเธอ เขาจะว่ามาเกี่ยวกับการบ้านการเมือง การบ้าน การเมืองอะไร ถ้าการบ้านการเมืองจริง ๆ เราไม่ได้ยุ่งไม่ได้เกี่ยว

นี่การเปรตการผีการกินการกลืนต่างหากมันมาทำลายบ้านเมือง จึงได้ตีปากมัน เอาไว้เข้าใจไหมล่ะ เขาว่าหลวงตานี้เกี่ยวข้องกับกรบ้านการเมือง นี่ละกิเลสมันต้อง เหาอย่างนั้น มันเห่าอยู่ในถึงขยะเราไม่เคยสนใจนะ อะไรที่จะเป็นประโยชน์แก่โลกเรา จะทำเต็มความสามารถของเราแล้วตัดฝังไปเลย เราไม่สนใจกับอะไร ให้พากันจำเอานะ ทุกคน ถ้ามาก็ อาจารย์เย ปมาเทน มันเกิดประโยชน์อะไร ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร สอนให้รู้บ้างซิ มีเหตุมีผลบ้าง การอยู่การกินการใช้การสอยอย่ามูมมาม อย่าตะกละ ตะกลาม อย่าเห็นแก่ได้แก่กินอย่างเดียว ความจนมันติดตัวมา ๆ กับความตะกละ ตะกลามนั้นละนะ ความจนมันมาด้วยกัน จำเอานะ เอละพูดเท่านั้นเสียก่อนวันนี้

วันนี้เทศน์มีเข้มข้นบ้าง มันต้องอย่างนั้น เพราะประเภทที่จะให้ถากมันมีหลาย ประเภท ไม้ที่คดทิ้งก็มี ที่ตรงไปอย่างถากง่าย ๆ ก็มี ที่คดทิ้งถากจนขวานจะขาด สะบั้นไปก็มี จนขวานหลุดมือก็มี ก็ต้องมีหนักมีเบา ที่นี้ให้พระนะ...

เมื่อเช้านี้หรือใจที่เทศน์ถึงเรื่องเอาพระสงฆ์มาพูด ได้ยินแว่ว ๆ มาว่าพระสงฆ์ ลบพระพุทธเจ้าว่าไม่ให้มี พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว ถ้าถือพระพุทธเจ้าแล้วเหมือนกับว่าติดองค์พระพุทธเจ้าว่างั้นนะ เราก็ได้ยินมาอย่างนั้น เมื่อเช้านี้ออกตอบกันแล้วนะ คนเดินทางไม่ถือทางจะถืออะไร คนเดินทางเพื่อจุดที่หมายต้องถือทางเป็นสำคัญใช้ ไหมล่ะ คนจะขึ้นบนศาลาต้องถือบันไดเป็นสำคัญ บันไดเป็นทางเดินเพื่อขึ้นศาลา พระ พุทธเจ้าเป็นสะพานอันใหญ่หลวงจุดลากสัตว์ทั้งหลายให้ขึ้นตามเพื่อถึงนิพพาน นั้น เห็นไหมล่ะ เมื่อถึงนิพพานแล้วจะยึดถือพระพุทธเจ้าหรือไม่ยึดถือก็ไม่สำคัญ เช่นเดียว

กับเราขึ้นไปถึงบ้านแล้วจะมากอดบันไดหรือไม่กอดก็ไม่สำคัญ ถ้าไม่อยากให้เขาว่าเป็น บ้าก็อย่ามากอดบันไดไว้ซี ขึ้นบ้านก็เป็นบ้าน บันไดก็เป็นบันได

พระพุทธเจ้าท่านก็เป็นองค์ศาสดาแล้ว เราเป็นตัวของเราแล้วเป็นที่พอใจ กราบ พระพุทธเจ้าอย่างราบเลยเข้าใจไหม กราบบุญกราบคุณท่าน นี่ไม่ให้ถือพระพุทธเจ้าว่า จะเป็นการติตรูปติดนามอะไรท่านไป โห มันยังงัยกันนี้ มันจะเทศน์สอนศาสนาหรือมัน จะทำลายศาสนานะนี่นะ เราว่าอย่างนั้น ทางกับจุดหมาย บ้านกับบันไดมีความจำเป็น เกี่ยวโยงกันยังงัยบ้างดูเอาซิ คนจะขึ้นบ้านไม่ขึ้นบันไดได้หรือ คนจะมาจุดที่หมาย เช่น จะมาวัดป่าบ้านตาด ต้องมาตามสายทาง เมื่อเข้ามาตามสายทางแล้วทางก็เป็นทาง ที่ก็เป็น ที่บ้านก็เป็นบ้าน บันไดก็เป็นบันได เป็นคนละประเภท ๆ ไม่ขัดไม่แย้งกัน

นี่ถือพระพุทธเจ้าถือจนถึงใจจนกระทั่งถึงธรรมชาติที่พระองค์ทรงรู้ทรงเห็นทรง ไว้แล้วนั้น พอถึงนั้นปีกก็ปล่อยที่ไปยึดเกาะพระพุทธเจ้า ไม่เกาะแหละ ธรรมอันนี้เป็น ตัวของตัวเต็มเหนี่ยวแล้ว แต่กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบสนิทด้วยความเห็นบุญเห็น คุณอย่างยิ่ง เป็นอย่างนั้นต่างหากนี่นะ พุทธโธเพื่อมรรคผลนิพพาน ไม่ใช่พุทธโธเพื่อพา คนจมลงนรก แต่ที่ว่าสัตว์ทั้งหลายโลกทั้งหลายเป็นบ้ากันกับสิ่งนั้นไม่เห็นไปพูดบ้าง พุศุดกระตุกกันบ้างซิ แล้วนอกจากนั้นก็ว่าพระพุทธเจ้าไม่ให้มี ให้มีแต่พระธรรมกับพระ สงฆ์ในปัจจุบันนี้ว่างั้น

พระสงฆ์ปัจจุบันนี้กราบได้ลงคอหรือ เราเอาไอ้ก็มาเมื่อเข้านี้ เหนอ พระสงฆ์ใน ปัจจุบันนี้มีแต่พระสงฆ์หมาขี้เรื้อนนี่นะ ว่างั้นแหละเรา นับตั้งแต่วัดป่าบ้านตาดลง ไปออกกระจายทั่วประเทศไทย มันมีแต่พระสงฆ์หมาขี้เรื้อนเท่านั้นจะให้กราบได้ลงคอ หรือ แม้แต่ไอ้ปู้ก็มันก็ไม่กราบหมาขี้เรื้อนด้วยกัน เราว่าอย่างนั้นเข้าใจไหมละ อันนี้ เราจะกราบได้ลงคอหรือพระสงฆ์ประเภทนี้ มีแต่หัวโล้นกับผ้าเหลือง ศีลไม่มีสักตัว เดียวกราบกันได้ลงคอหรือ

พระอริยสงฆ์เหล่านั้นท่านเลิศเลอมาขนาดไหน จุดสัตว์โลกทั้งหลายให้พ้นจาก ทุกข์ได้มากขนาดไหน สงฆ์หมาขี้เรื้อนนี้ใครไปจุดใครได้ นอกจากจุดกันลงนรกเท่านั้น ว่าอย่างนั้นนะเมื่อเข้านี้ จากนั้นก็รวมยอดลงไปว่า เราได้ยินเพียงแว่ว ๆ อย่างนั้นนะ ถ้าจะมาได้เราให้โต้แว่ว ๆ มานะ อย่าโต้มาหนักหน่วง เพราะเราได้ยินมาเพียงแว่ว ๆ เราจะประกาศรับกันเพียงแว่ว ๆ ถ้าสงสัยให้ถามเรามาเพียงแบบแว่ว ๆ เราจะตอบ แบบแว่ว ๆ ถ้าถามมาอย่างหนักมือเราจะออกอย่างหนักมืออะ อันนี้ได้ยินเพียงแว่ว ๆ เราจะตอบเพียงอย่างนี้ก่อนเราว่าอย่างนั้น ตอบแบบแว่ว ๆ ไว้ก่อน ส่วนหนักมือเอาไว้ เสียก่อนรอฉากหลังมา ถ้าฉากหลังมาหนักมือทางนี้ก็หนัก

พูดไปสุมสื่่มห่า มันจะทำลายศาสนานะพวกนี้แหละ เมื่อเข้านี้พูดไปถึงอภิธรรมด้วย พูดไปถึงเทวดาไม่มีด้วย นี่พวกทำลายศาสนาทั้งนั้น ไม่ใช่พวกหรือพื้นศาสนาพญาศาสนานะ พวกทำลายศาสนา ถ้าพระอยู่ในวัดก็พระทำลายศาสนาอยู่ในวัด ถ้าประชาชนออกไปพูดอย่างนี้ก็ทำลายอยู่ที่บ้าน เป็นพวกทำลายด้วยกัน เราก็อุดจริง ๆ อย่างนี้พระพุทเจ้าสอนไว้แล้วเทวดา อหุธรตเต เทวปญหากัง ว่าโง่โง่มีอยู่ที่นี่นะ พุทธกิจ ๕ คืออะไร นี่เป็นข้อที่สามในวงศาสนาพระพุทเจ้า มาลบได้ยังงี้ว่าเทวดาไม่มี ตาบอดบอกว่าตาบอดเขาก็จะให้ภัย แต่ตาบอดอวดดีนี่ซีมันน่าหมั่นไส้ ถ่มน้ำลายใส่หน้ามันเลยคนประเภทนี้แหละ โง่ไม่อยู่ส่วนโง่ อวดฉลาดมันฟังไม่ได้ละ

นอกจากนั้นว่าพระอภิธรรมไม่มี พระอภิธรรมไม่มีได้ยังงี้ ถ้าไม่มีศาสนาก็หมดแล้ว พระพุทเจ้าอุบัติขึ้นจากอภิธรรม พระสงฆ์สาวกอรหันต์ของพวกเราอุบัติขึ้นจากอภิธรรม อภิธรรมเป็นยอดแห่งธรรมทั้งหลายแล้วทำไมจะไม่มีในพระไตรปิฎก เขาบอกไม่มีในพระไตรปิฎก ฟังซิ มันจะทำลายศาสนาตรง ๆ เลยละพวกนี้ เราก้เอาแล้วเมื่อเข้านี้ เอากันเพียงเบา ๆ เสียก่อน เรียกว่าเพียงแหว ๆ ไว้ก่อน เราตอบไปแบบแหว ๆ ส่วนหนักยังไม่ถามมาเรายังไม่ตอบ เราก้บอกตรง ๆ อย่างนี้ เราจะตอบแบบแหว ๆ เวลาใครถามมาให้ถามมาแหว ๆ เสียก่อน อย่าถามมาหนัก ให้ถามมาแหว ๆ เราจะตอบแหว ๆ เพราะเราได้ทราบเพียงแหว ๆ ไม่ใช่ทราบตัวจริง ถ้าทราบตัวจริงแล้วเอานักแล้ว เราวังนั้นนะ เราได้ยินมาแหว ๆ อย่างนั้นยังจับตัวมันไม่ได้ เราวาอย่างนี้ เข้าใจไหมที่พูดนี้

ถ้าหากว่าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ศาสนาหมด พวกนี้เป็นพวกจะทำลายศาสนาในวงภายใน ถ้าเป็นพระก็ทำลายศาสนาในวงภายใน คือเทวดาไม่มี เทวดาอยู่ในวงศาสนาไม่มี ยิ่งว่าพระอภิธรรมไม่มีในพระไตรปิฎกด้วยแล้วหมดเลย ครว่ศาสนาไม่ให้มีเหลือเลย ถ้างงอภิธรรมไม่มี ปิฎกใดก็ตามไม่มีความหมายเลยว้างั้นถ้างงอภิธรรมไม่มีเสียอย่างเดียว เหมือนกับไม้ต้นนี้ถอนรากแก้วมันขึ้นพรวดแล้ว กิ่งก้านสาขาดอกใบอะไรไม่มีความหมาย ตายไปด้วยกัน ฉิบหายไปด้วยกันหมด ถ้างงพระไตรปิฎกได้ถอนพระอภิธรรมออกเสียอย่างเดียวเท่านั้นหมดเลยศาสนาเรา จึงว่าถ้าหากว่าเป็นคำพูดที่มากพูดอย่างนี้จริง ๆ แล้ว เรียกว่าผู้นี้เป็นผู้ทำลายศาสนาอย่างขาดสะบั้นไปเลย ไม่มีชิ้นดีเลย

นี่เราทราบเพียงแหว ๆ นะเรายังจับตัวจริงไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าใครจะมาถามเรา เอ้า ให้ถามมาเพียงแหว ๆ นะ เราได้ทราบเพียงแหว ๆ ถ้าเราทราบตัวจริงไม่ต้องถามเราจะออกทันทีเลยเราวาอย่างนี้แหละ ก็มีเท่านั้น เข้าใจไหมแหว ๆ ได้ยินยังจับตัวจริงไม่ได้ละ จับต้นตอยังไม่ได้ มันกระเทือนใจเราแล้วเพียงแหว ๆ เท่านั้น ถ้างงหากว่าตัว

จริงออกมานี้ฟาดกันแหลกทันทีเลย ธรรมดาเมื่อไร จะตอบถึงโคตรถึงเข้มันไม่ได้ตอบ ธรรมดานี่นะ เรื่องใหญ่โตที่สุดพุทธศาสนาอยู่กับอภิธรรมทั้งนั้นนี่นะ อภิธรรมเป็นราก แก้วของศาสนา ถ้าอภิธรรมไม่มีแล้วศาสนาหมด เรียกว่าไม่มีเหลือเลย ไม่มีอะไรเหลือ มันถึงกระเทือนใจเรา เพียงแว่ว ๆ มากกระเทือนใจแล้ว ยิ่งได้ตัวสำคัญมาด้วยแล้วมัน จะฟัดกันเลยทีเดียวนะ ให้ถอยไม่ถอยแหละ

อภิธรรมเราก็เรียนมาเหมือนกัน จะมาอวดได้หรือ เราเรียนมาเหมือนกัน พระ ไตรปิฎกทั้งสามเรียนทั้งนั้นแหละ พระวินัยปิฎกนี่ก็กฎหมายพระ เรียกว่าศีลของพระ คือพระวินัย พระสุตตันตปิฎกก็เกี่ยวกับพวกสัตว์ทั้งหลายทั่วดินฟ้าอากาศทั่วโลกดิน แดน ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นเรื่องนิทานชาดก เรื่องนั้นเรื่องนี้ ลงในพระสูตร ที่ทำดี ได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ไปตกนรก ไปสวรรค์ เป็นเรื่องพระสุตตันตปิฎก ส่วนเรื่องจิตใจทาง ด้านภาวนาเพื่อความพ้นทุกข์แล้วคืออภิธรรมล้วน ๆ จะเป็นอะไร อภิธรรมคือยอดของ ธรรมอยู่ที่นั่น ไม่อยู่ที่ไหนนะ

ถ้าว่าอภิธรรมไม่มี ๆ ในครั้งไหน ๆ ก็ตาม ฟังไม่ได้เลยว่างั้นเถอะ จะมีในครั้ง ไหนไม่ครั้งไหนก็ตาม ศาสนาพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เกิดขึ้นมาจากอภิธรรมทั้งนั้น ว่างั้นเลย เว้นอภิธรรมแล้วพระพุทธเจ้าเกิดไม่ได้ อภิธรรมไม่มีเสียอย่างเดียว เรียกว่า ศาสนาพระพุทธเจ้าเกิดไม่ได้ ศาสนาไม่มี ต้องอภิธรรมเป็นเครื่องยันเลย แล้วจะมารื้อ อภิธรรมออกว่าไม่มีในพระไตรปิฎกได้ยังไงถ้าไม่เลวเสียยิ่งกว่ามนุษย์ทั้งหลายเขาเลย กันนะ มันเลวยิ่งกว่านั้นไปอีก

ไม่ใช่ว่าพระอภิธรรมไปรวมอยู่ในพระวินัยกับพระสูตรหรือเปล่าคะ

ปนก็คนนั้นแหละไปปนนะ ธรรมท่านไม่ปนใคร อย่าไปหาแยก ไปหาเกาในที่ไม่ คั้น สู้หมาไอ้ปูกี่เราไม่ได้ ไอ้ปูกี่เรานั้นจะเกาที่คั้น ที่ไหนไม่คั้นไอ้ปูกี่เราไม่เกา ไ้มนั้นเกาตะเลย ไอ้ปูกี่เรานี้สู้มันไม่ได้ ให้มันเป็นอาจารย์ของไอ้ปูกี่เสีย จะแยกมาไม่ แยกมาก็ตาม อภิธรรมคือหัวใจของศาสนาว่างั้นเลย เท่านั้นเอง จะอยู่ที่ไหน จะแยกมา ไม่แยกมาก็ตาม นี่คือธรรมอันล้ำเลิศ หรือว่านี่คือทองคำว่างั้น ตะกั่ว แร่ธาตุต่าง ๆ เต็มอยู่ยังไม่มียังไม่มีทองคำก็ตาม ทองคำก็เป็นทองคำอยู่จั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ จะมา คว่าหาพวกขี้หมูราขี้หมาแห้งก็เป็นเรื่องของเขาไป ทองคำก็เป็นทองคำ

อย่างไรก็ตามถ้าหากว่าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ชัดกันเลยทีเดียว เพราะเป็นรากใหญ่ ของศาสนา มีอยู่ในพระอภิธรรมทั้งนั้นนี่นะ อย่างพระวินัยก็เหมือนกัน ก็ไม่เห็นมาแยก โน้นแยกนี้ เวลาพระท่านบวชที่แรกไม่เห็นมีพระวินัยไม่เห็นพูดบ้างละ เวลามิพระทำ ผิดทำพลาดอะไรท่านจึงบัญญัติพระวินัย มีขึ้นทีหลังไม่เห็นพูดบ้างละ เข้าใจหรือ พระ สูตรก็สัตว์โลกทำความดีความชั่วมาตลอด ก็ประมวลมาเป็นพระสูตร พระอภิธรรมนี้

เจริญเจตสิก รูป นิพพาน ไซ้ใหม่ละ เหล่านี้มีแต่เรื่องจิตตภาวนาที่จะตามต่อนกิเลส อวิชาให้ดับขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจ ทรงธรรมธาตุขึ้นมา ออกจากอภิธรรมทั้งนั้น ออกอื่นไปไม่ได้ว่างั้นเลย เอาหัวชนต้นไม้เลย เราไม่ชนฝ่ามันไม่พอชนวะ ฝ่าอาจทะลุ ก่อน ถ้าชนต้นไม้ นั่น ต้นไม้อาจจะยังไม่ล้มเราอาจหัวแตกก่อน ชนต้นไม้เลยเราไม่ถอย เพราะผิตอย่างจิ้ง ๆ มาอวดทำไม ถ้าหากว่าออกมาจริง ๆ แล้ว นี่ละพวกทำลายศาสนา

พระพุทธเจ้าก็เทวทัตกับพระเจ้าสุปปพุทธะทำลายศาสนา มาปัจจุบันนี้พวกนี้เองทำลายต่อกันมาว่าอย่างนั้นไม่ผิต เราก็อุดไปอย่างเสียบ ๆ แบบไต้ยีนแหว่ ๆ นะ จะมีมูลความจริงแค่ไหนเรายังทราบไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราถึงตอบเพียงเราตอบนี้เพียงแหว่ ๆ เราบอกอย่างนั้น เพราะได้ทราบมาเพียงแหว่ ๆ เราไม่ตอบอย่างหนักหน่วง แล้วใครมีข้อข้องใจจะถามมา ก็ให้ถามมาแบบแหว่ ๆ นะ เพราะเรายังไม่ได้ต้นตออันหนักหน่วงมา เราจะตอบแต่แหว่ ๆ เท่านั้นเราก็ออย่างนี้ ถ้าได้ต้นตอมาแล้วดูมเลย เทียว

เวลานี้กำลังเริ่มละพวกที่จะทำลายศาสนา มันเริ่มแทรกเข้ามา ๆ เราพูดอย่างจิ้ง ๆ เลย ถ้าหลวงตาบ๊วยังไม่ตายให้มา ว่างั้นเลย ฟังซินะ ให้มา ตั้งแต่เพียงแหว่ ๆ มากก็เริ่มใส่กันแล้วนี่นะ ถ้ายิ่งหนักมากกว่านี้ฟาดขาดสะบั้นเลย อะไรเป็นภัยต่อศาสนาทำไม จะไม่รู้ผู้ปฏิบัติศาสนา ไม่รู้ความได้ความเสียมากกระเทือนศาสนาได้ยังไง ต้องรู้ อย่างแยกออกมานั้นมันก็รู้แล้วความเลวร้ายของคนประเภทนั้น อันนี้เราได้ทราบเพียงแค่นี้ ถึงได้พูดเพียงแค่นี้ เป็นข้อยืนยันเรายังไม่ได้เพราะยังไม่ได้ต้นตอมาจริง ๆ ว่าพูดอย่างนี้จริง ๆ เหรอ พูดออกมาจากใคร ไล่เบี้ยเข้าไปถึงต้นตอมันนั้นซิ เราจึงตอบแบบแหว่ ๆ ไป เรียกว่าชู้ไว้ก่อนก็ได้ ชู้ฟ้อ ๆ ไว้ก่อน ถ้ามาเอาจริงก็ใส่เลย เรียกว่ากางเล็บไว้ก่อนยังไม่ตะปบ ถ้ามาจริงก็ปี๊วะเลยทันที

เราพูดจริง ๆ มันจำอยู่ในหัวใจนี้มาแเงไหนมันรู้ทันที พระไตรปิฎกที่ไหนออกจากหัวใจทั้งนั้น อภิธรรมก็ออกจากนี้ ปฏิบัติตามหลักนี้แล้วขึ้นเป็นอภิธรรมเต็มหัวใจ พระพุทธเจ้าอภิธรรมเต็มหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงมาลบไม่ได้ พระสงฆ์สาวกอภิธรรมทั้งนั้น ไม่มีแม่องค์เดียวที่จะผ่านอภิธรรมไปได้ ได้บรรลุธรรมขึ้นมาโดยไม่ต้องผ่านอภิธรรมไม่มี ฟังซินะ แล้วจะมาลบบว่าอภิธรรมไม่มีในพระไตรปิฎกได้อย่างไร พระไตรปิฎกผู้ไปจดจารึกเป็นคนโง่เมื่อไรไซ้ใหม่ละ ก็คนฉลาดนักปราชญ์ทั้งนั้น เราไม่ฉลาดก็อยู่ตามสภาพของเจ้าของเป็นไร ไปอวดดีอวดฉลาดยิ่งกว่าผู้ไปจดจารึกมาทำไม ก็มีเท่านั้น

ธรรมพระพุทธเจ้านี้สด ๆ ร้อน ๆ หนา ไม่มีกาลไม่มีสมัย เรื่องธรรมกับอธรรมคือกิเลส กิเลสก็เป็น อกาลิโก ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา ธรรมก็เป็น อกาลิโก ไม่มี

สถานที่ใช้เวลา ทำให้เป็นกิเลสเมื่อไรเป็นทันที ทำให้เป็นธรรมเมื่อไรเป็นทันที ผลเสมอกัน แล้วแต่ใครจะเอียงไปทางไหน เอียงไปทางกิเลสเป็นกิเลสขึ้นมาทันที เอียงไปทางธรรมเป็นธรรมขึ้นมาทันที ทั้งสองนี้เสมอกัน ท่านจึงเรียกว่า อกาลิโก เหมือนกัน เป็น อกาลิโก เสมอกัน จึงไม่มีอะไรที่ว่าเรียวแหลม ๆ หลักธรรมชาติเป็นอย่างนั้น

ที่ว่าเรียวแหลมก็คือกิเลสมันมาเหยียบย่ำทำลายธรรมเรา ว่าศาสนาเรียวแหลม ๆ ก็เพื่อจะเทิดตัวกิเลสขึ้นมาให้เหยียบย่ำทำลายหนักเข้าไปจนจะไม่มีธรรมเหลืออยู่ในโลกนี้ เป็นอำนาจของกิเลสเหยียบย่ำทำลายธรรมต่างหาก ที่จะให้ธรรมสลายไปเรียวแหลมไปอย่างนี้ไม่มี เป็นหลักธรรมชาติเสมอกันหมด ใครปฏิบัติเมื่อไรก็ปฏิบัติ ทำบาปเป็นบาปทันที ทำบุญเป็นบุญทันที ไม่เอียง ถ้าเอียงไม่เรียกว่าธรรม ลูกหน้าปะจมูกไม่เรียกว่าธรรม ธรรมต้องเป็นธรรมเสมอไป ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก จึงเรียกว่าธรรม ผู้สอนธรรมจริง ๆ แล้วต้องสอนตามหลักความจริง ผิดบอกว่าผิดเลย ถูกบอกว่าถูก นั้นถึงถูกต้องนะ ถ้าจะไปลูบ ๆ คลำ ๆ ลูกหน้าปะจมูก เห็นแก่หน้าแก่ตาไม่ใช่ธรรม เอากิเลสมาหลอกกันอีกก็เป็นกิเลสไปตาม ๆ กัน เอาละเพียงแค่นี้ พอสมควรแล้ว เลิกกัน

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd